

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλιχ δεκκόςα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — διότι τοὺς ἀνέλωμαι,
μοναχὰ 'στὶς Ἐπιτοχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκατρεῖς μηνὸς Φλεβάρη,
τὸ Τριῶδι ἀριθάρει.

Τέσσερα κι' ἐννενηντα κι' ἀκόμη ἑκατόν,
καὶ κάθοδος μεγάλη κλεινῶ, Τραπεζίτων.

Μᾶς ἔρχονται καὶ πάλι
οἱ Κορωνιοὶ καὶ ἄλλοι.

Καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς!.. μᾶς ἔρχονται καὶ πάλι
οἱ τόσοι Τραπεζίται καὶ οἱ ὁμογενεῖς,
ἀπὸ παντοῦ μυυρίλα ἐπλάκωσε μεγάλη
καὶ τρέμεις καὶ φοβᾷσαι ἐμπρός των νὰ φανῇς.
Μᾶς ἔρχονται καὶ πάλι διασταλπίς' ἡ φήμη
καθὼς καὶ τὰ κοράκια τοῦ πέφτουν 'στὸ φοφῆμι.

Οὐτ' ἐνηλικιώσεις θὰ γίνουν 'στὸ Παλάτι.
οὔτε σπαθὶ καινούριο τοῦ Κωνσταντίνου φέρνει,
οὔτε θὰ 'πῃ 'στὸ θρόνο καὶ 'στὴν Αὐλὴ σπολλάτη,
γιὰ τὴν Ἀθήνα μόνο τὸ φύσημά του πέρνει
τὰ δάνειά μας ὅλα εἰς ἓνα νὰ ἐνώση
κι' ἐκ τῆς χρεωκοπίας τοὺς Ἑλληνας νὰ σώση.

Ὁ κόσμος ὁ μεγάλος σηκώνεται 'στὸ πόδι...
καλῶς τὸν Εὐγενίδη! καλῶς τὸν Κορωνιό!
καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς μαζί μὲ τὸ Τριῶδι
σὲ τοῦτο τὸ λημέρι καὶ τὸ τεμπελχανιό.
Γιὰ τὴν καλὴ μας τύχη ἐπλάκωσεν καὶ πάλι
καὶ τὸ καλῶς ὀρίστε καθέννας μας τοὺς ψάλλει.

Ἐμπρός, Τρικοῦπη, τρέχα τοὺς φίλους σου νὰ ἴδης
καὶ δέξου τοὺς σωτήρας μετὰ χαρᾶς πολλῆς...
μᾶς ἦλθε μὲ τοὺς ἄλλους κι' ὁ μύστερ Ἰωνίδης,
μᾶς ἔρχεται ἀκόμη κι' ὁ κύριος Μπαλῆς.
Καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς μὲ τὰ πολλὰ τὰ γρόσα
κι' ἄς ὑψωθοῦν τὰ φόντα κι' ἄς πᾶνε ὅσα ὅσα.

Καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς!.. ὁ Κορωνιὸς πλακώνει
κι' ἡμέρα εὐτυχίας 'στὸ ἔθνος ξημερώνει.
'Αλλὰ κι' ὁ Εὐγενίδης μὲ κουκουβάγιας μάτι
'στ' ἀγαπημένο στήθος τοῦ Κορωνιοῦ του γέρνει...
μὴ ἐνηλικιώσεις θὰ γίνουν 'στὸ Παλάτι
κι' ἄλλο σπαθὶ καινούριο τοῦ Κωνσταντίνου φέρνει;

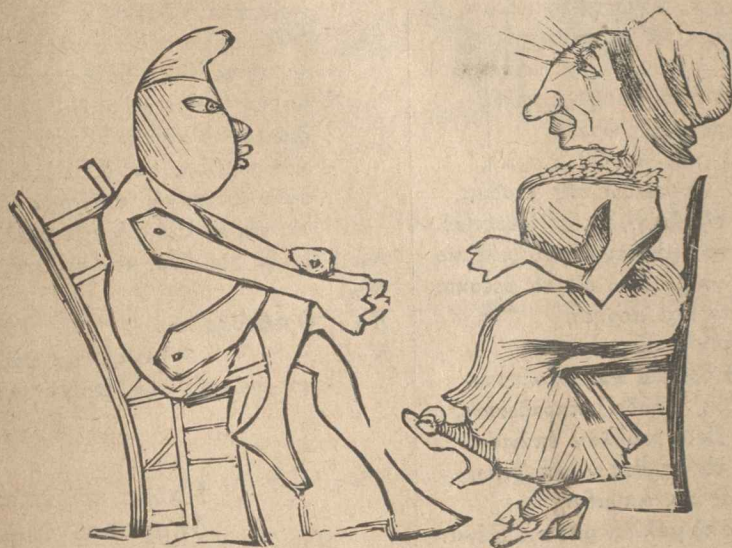
Θὰ 'δοῦμε πῶς χαίρει κι' ἐμεῖς μὲ τὸν παρὰ των,
τῆς δόξης μας ἡ ὥρα θαρρῶ πῶς δὲν ἄργει...
παγκιέρηδες πλακόναν ἐκ τῶν τετραπεράτων,
μὰ ἔρχονται καὶ τόσοι Ταχυδακτυλογράφοι.
Θὰ ἔλθῃ κι' ὁ Μελίδης, μᾶς ἦλθε κι' ὁ Ἀσπιώτης,
καὶ κάθε Τραπεζίτης καὶ ἀπλοχέρης πρώτης.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὰ ἔμαθες ;
Π.— Δὲν τᾶμαθα.
Φ.— Δὲν ξέρεις, βρὲ κασσίδη,
πῶς ἔφθασε ὁ Κορωνίδης μετὰ τοῦ Εὐγενίδη ;
Π.—Βρὲ τί μου λές ;
Φ.— Ἀληθινά....
Π.— Νομίζω πῶς τοὺς εἶδα.
Φ.—Θαρρῶ πῶς τώρα ἔρχονται νὰ σώσουν τὴν πατρίδα.
Π.— Καὶ ἀπὸ ποῦ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ πότε, ποῦ καὶ πόσα ;
Φ.— Ἀπὸ τὴν Πόλι γιὰ ἐδῶ προχθές καὶ ὅσα ὅσα.
Π.—Θὰ φᾶς καμμιά ὅσα πεινὰ μ' αὐτὴ τὴν μηχανάβελα.
Φ.— Ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχονται καὶ ὅσῃ κορφὴ κανέλα.
Π.—Δὲν ἔννοω τοὺς λόγους σου.
Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μᾶς ἔρχονται, κοπερίτη,
μὲ σχέδια σωτήρια πατριωτῶν σπανίων
περὶ ἐνοποιήσεως τῶν παλαιῶν δανείων
Ἀλλὰ τοὺς ἤλθε ξαφνικὸ σὲ τοῦτο τὸ ταξίδι
κι' ὁ Κορωνίδης ἐξώκειλε μετὰ τοῦ Εὐγενίδη,
κι' ἡ Ἀγλαῖα κᾶθισε κοντὰ ὅσα Δαρδανέλιχα
καὶ μόλις τὴν ἀνέσπυραν μὲ χίλια δρετὰ τσιγκέλιχα.
Π.—Τί Ἀγλαῖα, βρὲ χαλέ ;
Φ.— Τὸ πλοῖον ἐννεύεται
ποῦ ἦτον μέσα εἰς αὐτὸ εἰς δύο Τραπεζίται.
Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠυδόκησε καὶ ἡ δυὰς ἐσώθη
ὅπως ταχέως πληρωθῶν εἰς τὸ αἰώνιον πόθοι
κι' ὅπως τὰ τόσα δάνεια μὴ μείνουν χωρισμένα,
ἀλλ' ἔπως ἔλα ἐνωθῶν καὶ συναφθῶν εἰς ἓνα,
καὶ οὕτω τὸ περίσσευμα ἐκείνο ἀληθεύσῃ
κι' ἡ Δύσις κι' ἡ Ἀνατολὴ νὰ ὅῃ καὶ νὰ πιστεύσῃ.
Π.—Τὸ στήθος μου, βρὲ Φασουλῆ, ὀλίγον ἐλαφρώθη.
Φ.—Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς ποῦ ἡ δυὰς ἐσώθη,
κι' ἐλπίζομεν εἰς μέλλουσαν πανήγυριν μεγάλην
κι' ἄλλο σπαθὶ νὰ μᾶς εὕρῃ ὁ Εὐγενίδης πάλιν
καὶ νὰ δπλίσῃ μόνος του τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων
μὲ ξίφη ἀρχαιότατα τῶν παλαιοῦ Κωνσταντίνων.
Π.—Μωρὲ μὲ τοῦτο τὸ σπαθὶ μ' ἐλύσσαξες ὥς τώρα.
Φ.—Ἐγὼ γιὰ τοῦτο τὸ σπαθὶ θὰ λέγω κάθε ὥρα,
κι' ὁσάκις λόγον δι' αὐτὴν τὴν Εὐγενίδη κάνω
αὐτὸ τὸ ἔρημο σπαθὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάνα.
Μὰ δὲν εἰσεύρεις τί σπαθὶ ποῦ εἶναι, Περικλέτο...
πάν ἄλλο ξίφος κοπετῶν εἰς κόρακας ἐρρέτω.
Αὐτὸ δὲν εἶναι, Περικλῆ, γιὰ καθέναν τὴ μέση,
χαρὰ σ' αὐτὴν ποῦ τὸ φορεῖ κι' ὅπου θὰ τὸ φορέσῃ.
Ὁ Αὐτοκράτωρ ἄλλοτε τὸ εἶχε Κωνσταντίνος,
μ' αὐτὸ τὸ ξίφος ἐγίνε κατακλυσμός καὶ θρῆνος,

- καὶ εἶδε μαῦρα αἵματα μαχῶν μυρισφάνων
καὶ ὕστερα μετὰ σερπὸν ἐναυτῶν κι' αἰώνων
ὁ Εὐγενίδης ἔξαφνα τὸ ἔδγαλε ὅτῃ μέσῃ
καὶ εἰς τὴν Κωνσταντίνον μᾶς τὸ ἔδωσε περὶ
οὗτος δὲ πάλιν ὁ βλαστὴς τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
θὰ τὸ χάριση βέβαια εἰς ἄλλον Κωνσταντίνον,
κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἔπειτα εἰς ἄλλον θὰ τὸ δώσῃ
καὶ Κωνσταντίνου βασιλεῖς θὰ τὸ φορέσουν τόσῃ
καὶ θὰ ὁμνῇ τοὺς ἄθλους τοῦ εἰς πᾶσαν γῆν ἡ φήμη
κι' οὐκ ἀποστήσεται ποτὲ τοῦ Εὐγενίδ' ἡ μνήμη.
Π.—Βρὲ τί κουβένταις, μασκινᾶ, πανάρχαιαις μοῦ κίται.
Φ.—Τὰ παρελθόντα πῶποτε δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶται,
ὁπόταν δέ, βρὲ Περικλῆ, λαλῆς περὶ ἀνθρώπων
δοῦν νὰ σώσουν προσπάθειον τὸν πατρικόν σου τόπον
ἢ ὑποδόμησαν ναοὺς καὶ ἱερὰ τεμένη,
ἢ ἔτι ἄλλο δηλαδὴ βαρύνει καὶ σημαίνει,
ἢ αὐθορμήτως ἔδωσαν πολυτίμην τι δῶρον,
ἢ ξίφη ἀρχαιότατα κλεινῶν Αὐτοκρατόρων,
τὰ ἔργα καὶ τὰς ἔξεις τῶν ποτὲ σου μὴ λησμονεῖς,
καὶ ἂν περάσουν, Περικλῆ, καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι
ἐσὺ κατ' ἐπανάληψιν περὶ ἐκείνων λαλεῖς.
ἵνα τιμὴ προσάπτεται ὅσους δωρητὰς μεγάλῃ,
μιμνῶνται δὲ κι' αἱ γενεαὶ τῶν μεταγενεστέρων
τὰς πράξεις τῶν εὐεργετῶν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.
Ἄν ἔξαφνα γιὰ τὸν Τσιγγρό καμμιά κουβέντα κίται
τοῦ ἀπαυτοῦ τοῦ τὴν πολλὴ φαγοῦρα μὴν ξεχνᾶται,
ἂν ὁμιλῆς δὲ κίποτε καὶ γιὰ τὸν Εὐγενίδη
τοῦ Κωνσταντίνου ἐνθυμῶν τὸ κοφτερὸ λεπίδι,
ἂν γιὰ τὸν Μπούμπουλη μιλῆς, θυμῶν τὰ βαπτίσματα
περὶ Λεβίδη ἂν λαλῆς, θυμῶν τὰς ταπείνωσεις,
κι' ἂν γιὰ τὸν Θόδωρο μιλῆς καὶ τοὺς λοιποὺς σωτήρας
μὴ λησμονῆς τὰ λάχανα καὶ τὰς χρυσὰς γεφύρας.
Πρέπει καλῶς πᾶν ἄτομον νὰ τὸ χαρακτηρίσῃς
κι' οὐδὲ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν τοὺς ἀνδρᾶς νὰ χωρίζῃς
διότι μόνον δι' αὐτῶν καλῶς θὰ ἐννοήσῃς
πρὸς τί ὅσῃν κόσμον ἔκαστον προώρῃσεν ἡ φύσις.
Καὶ ὕστερα γιὰ τὸ σπαθὶ αὐτὸ ἂν δὲν μιλῆσῃ
θαρρῶ πῶς πρέπει, Περικλῆ, τὸ στόμα νὰ σφαλῇ,
γιὰτὶ ὥς τώρα τίποτε σπουδαῖον δὲν συμβαίνει
κι' ὁ Σύλλογος τοῦ Θεοδώρ' ἀκακαρμένως μένει,
οὐδὲ κανένας ὁμιλεῖ ἀτίθαστος ἀντίρρως,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀσπὸς
δὲν εἶναι κέντρον ὅπως πρὶν μεγάλων συμβουλίων
καὶ τόρρα πλέον ἐγίνε χοροδιδασκαλεῖον.
Ἐν τούτοις μπάλους αἱ μικροὶ καὶ αἱ μεγάλοι κίται
καὶ Τραπεζίται πάμπολλοι ἀπὸ τὰ ἔξω φθάνουν,
ἄλλοι μονάχοι, Περικλῆ, καὶ ἄλλοι μὲ παρέας,
γιατὶ θαρρῶ ἀνθρωπινῶς πῶς τοὺς μυρίζει κρέας.
Π.—Κί' ὁ μπάλος σου τί γίνεται ;
Φ.— Ὅλο καὶ πέρνει φέρε
καὶ πρόσκλησιν προφορικὴν σοῦ κάνω ἀπὸ τώρα,
διότι προσκλητήριον ἀκίμη δὲν βιστῶ...
Π.—Κί' ἐγὼ σοῦ δίνω μιὰ σθερνὴ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

- Κα. Μὰ δὲν μοῦ λές, κύρ Φασουλῆ, γιατί' εἶσαι ἄνω κάτω;
Κα. Μπάλ κοστουμὲ ὅτ' ὀπῆτι μου θὰ δώσω τῷ Σαδδάτῃ.
Κα. Τί λές, καλέ ;
Νὰ σὲ χαρῶ, κι' ἐτοίμασε τὸ σπῆτι.
Κα. Θαρρῶ πῶς εἶσαι, ἄνδρα μου, γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.
Κα. Ὅγρηγορα, κυρία μου, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς,
ἓνα κοστουμὶ κὼμ ἱλ φὸ προσπάθησε νὰ κάνῃς.
Θὰ κάμω μπάλο κοστουμὲ ὅπου θὰ εἶναι φρίκη.
Κα. Παραπολὺ μοῦ τῆρριξες εἰς τὸ κουβαρνταλίκι.
Κα. Εἶναι καιρὸς, κυρία μου, ὅσῃν κόσμον νὰ φανοῦμε
καὶ ὅπως πρέπει ἀνθρώποι τοῦ κόσμου νὰ γενοῦμε.
Ἄρκει ἀφόρητος ζωὴ τοσαύτης ἀφανεῖας,
εἶναι καιρὸς νὰ ἐμῶμεν ἐντὸς τῆς κοινωνίας,
νὰ κάμωμεν, νὰ δεῖξωμεν, νὰ ζήσωμεν ὀλίγον,
νὰ παίξωμεν τὸ πρόσωπον ἀρχοντικῶν συζύγων,
νὰ ἀναμειχθῶμεν εἰς χοροὺς καὶ γεύματα μεγάλα,
νὰ ἀνοίξῃ πιά εἰς τοὺς καλοὺς καὶ ἡ δικὴ μας σάλα,
νὰ ἐρχεται ὅτ' ὀπῆτι μᾶς καθέννας ντιλικάτος,
νὰ δεῖξωμεν μὲ τοὺς χοροὺς πῶς εὐτυχεῖ τὸ κράτος
καὶ ὅτι τὸ περίσσευμα ψευδὴς δὲν εἶναι πλάνη
μ' ὅσα κι' ἂν λέγωνται γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

Καιρὸς ν' ἀκολουθῶμεν τὸν ἓνα κι' ἄλλον τύπον,
καιρὸς νὰ ρίψωμεν μαχαρὰν τῆς πρᾶσις τὸν ῥυθμόν,
καὶ ν' ἀποδείξωμεν κι' ἐμεῖς μ' ἓνα σπουδαῖον μπάλλον
πῶς ζῶμεν καὶ κινούμεθα κι' ἐσμέν ἐκ τῶν μεγάλων.
Δὲν ὑποφέρω τὴν ζωὴν τῆς ἀφανεῖας πλέον,
ἐπιθυμῶ ν' ἀναμειχθῶ μετὰ τῶν βασιλέων,
μὲ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, μὲ δλοὺς τοὺς μεγάλους,
μὲ τὸν Τσιγγρό, τὸν Μονβολῶν, τὸν Μπίτσοφ καὶ τοὺς
ἑπαιθμῶ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην, [ἄλλους
τὰς πανηγύδας, τοὺς χοροὺς, τὴν μέθην, τὴν κραιπάλην,
τὴν Ἀγγλικὴν, Αὐστριακὴν καὶ τὰς λοιπὰς πρεσβείας,
τὰ κότε καὶ τοὺς ἐρωτὰς καὶ τὰς ἐργολάβιας.
Πολὺ ὥς τώρα ἔζησα ὥς ἀφανὴς Πληβείος,
αὐτὴ δὲν λέγεται ζωὴ, αὐτὸς δὲν εἶναι βίος,
ὅς λείπῃ τὸ χαμουργίημα κι' ἡ μοναξιά ἡ τῶση,
εἶναι καιρὸς τὴ μύτη τοῦ καθέννας νὰ σηκώσῃ,
δὲν θέλω πιά νὰ φαίνομαι ὅσῃν κόσμον κικκομῶρη;
θεοσεβὴς, ἐνάρετος, ἀρχαῖος ναικοκύρης,
ἡ ἀνθρώπος ἐλεεινὸς ἐντίμου χαρακτήρος,
καὶ πρᾶσιτος κι' ἀνάξιος ἱππότης τοῦ Σωτήρος.
Πρέπει νὰ δείξω πῶς κι' ἐγὼ εἰς τὰ ψηλά παλάτια

- πῶς δὲν ἐπῆρα τὸ σταυρὸ μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
ἀλλὰ πῶς ἤμουν ἄξιος ταιούτου παρασήμου,
καθὼς καὶ σύ, κυρία μου, ποῦ κάθεσαι καρσί μου.
Μὰς φθάνει πλέον τῆς τιμῆς καὶ ἀρετῆς ἡ ψώρα,
τί προκοπὴ μᾶς ἔφερε τὴν ἰδαμε ὡς τῶρα.
- Κα. Τί νὰ σοῦ πῶ, κύρ Φαρουλῆ, κι' ἐγὼ τὰ ἴδια θέλω,
κι' ἐγὼ κοστούμια λαχταρῶ χρυσᾶ νὰ παργγέλω,
κι' ἐγὼ, καυμένε, λαχταρῶ γιὰ σουαρέ καὶ μπάλο
καὶ θέλω ποῦδρα 'στὰ μαλλιά δλόχρυση νὰ βάλω,
νὰ γίνω Αὔρα, Λαλαρούκ, ἢ ποιμενίς ὠραία,
ἢ Περμαδόρ, Μανὼν Λεσκό, καὶ 'Ιουδιθ 'Εβραία,
ἢ τῆς Σαφροῦς τὸ πρόσωπον νὰ παίξω τῆς Λεσβίας
καὶ μετὲν Χάγγαρ νὰ πηδῶ τῆς 'Αγγλικῆς Πρεσβείας,
ἢ μετὲν Γάλλο τὸν Λεφέδρ καὶ μετὲν Κρατσουλέσκο
κι' ἀλχημπρατσέτα μετὰ αὐτοὺς νὰ βγαίνω εἰς τὸ φρέσκο.
'Απηύδῃσα νὰ ζῶ ζῶν ἀθλίαν καὶ μονήρη
μετὰ τὸν ἐνάρτεον, μετὰ τὸν κακομοῖρη,
κι' ἀνθὴ μακρὰν σου ἤθελα νὰ δρέψω καὶ ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαιου τοὺς φαειροὺς κι' εὐώδεις παραδείσους
καὶ εἰς τοῦ Μπέη Φεριδδούν τὸ στῆθος ν' ἀπο'ἴνω.
- Κο. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ θεός, ξύπνα καὶ σύ, καυμένε,
καὶ μετὰ στεφάνους καὶ σταυροὺς τὸ μέλλον μᾶς προσημένει.
'Ας σὲ ἰδῶ καὶ μιὰ φορὰ νὰ γίνῃς ὅλη χάρις,
ἃς σὲ ἀκούσω Γαλλικὰ ὀλίγα νὰ παρλάρῃς,
ἃς σὲ ἰδῶ εἰς γεύματα καὶ παννυχίδων κώμους
μετὰ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς, μετὰ γυμνωμένους ὦμους,
μετὰ ντεκολτέ, μετὰ κοστούμια καὶ μετὰ καρέ ἀκόμα,
μετὰ ξεδαμμένα μάγουλα καὶ μετὰ βαμμένο στόμα,
ἃς σὲ ἰδῶ φρενόληπτον, σφριγῶσαν πρὸς κρηπίδα
καὶ κλίνουσαν ἐρατεινῶς εἰς πρέσβεως ἀγκάλην,
ἃς σὲ ἰδῶ νὰ ξεφυγῇς γιὰ σουαρέ καὶ μπάλο,
νὰ θέλῃς νὰ γενῇς μαμμὰ καὶ μετὰ κανέναν ἄλλο,
καὶ τότε πλέον θὰ εἰπῶ καταφιλῶν τὸν μουλον :
«νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τὸν ταπεινὸν σου δοῦλον.»
- Κα. Ἐμπρὸς λοιπόν, κύρ Φαρουλῆ, νὰ κάμωμεν προσκλήσεις.
- Κο. Θὰ προσκληθῇ κι' ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείας,
θὰ προσκληθῶν καὶ τὰ κλεινὰ τοῦ 'Υπουργείου μέλη,
οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
θὰ προσκληθῶν καὶ Ράλληδες, Λεβέδοι, Καρχηδόνιοι,
κι' ὁλόκληρος ὁ Σύλλογος μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Λοιποῦναι μόνον, μὰ σὲρ φάμ, ποῦ εἰς αὐτὴ τὴν ὥρα
μὰς ἔφυγε ἡ Γκέρσεϋ κι' ἡ Γκαλουλέϋ τῶρα,
καὶ δὲν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τῆς ἰδῶ 'στὴν μπάλο
καὶ γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸ τὰ πρέποντα νὰ ψάλλω.
- Κα. Εἶναι μικρὸ τὸ σπῆτι μας καὶ δὲν θὰ τοὺς χωρέσῃ.
- Κο. Θὰ προσκληθῶν διὰ λαχνοῦ καὶ σ' ἐπιορὴν ὁλόκληρος πῆσῃ
ἐκεῖνος μόνον θὰ ἔλθῃ 'στὸ κοστούμιο, ἀλλέως
κανέναν δὲν θὰ προσκληθῇ ἐκτὸς τοῦ βασιλέως.
'Ετσι τὸ κάνει κάποτε καὶ ὁ Θεοδωρίδης.
- Κα. Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν δὲν πρέπει νὰ παρίδῃς.

Κο. Αὐτό, μιντάμ, θὰ προσκληθῇ κι' ἀνδρὸν τοῦ πῆτος
Κα. Καὶ πῶς θὰ γίνῃ ἡ πρόσκλησις;

Κο.

Κα. Καὶ θὰ γραφῇ 'στὸ Γαλλικόν;

Κο.

Βλακώδεις ἐπιορῶν
πρὶ γκράντ λοννέρ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ γράφου
'Αλλ' ὅμως σήκω 'γρήγορα καὶ κάμε μάνι μάνι
γιὰ τὸ ἄλλο Σάββατον ἐντὸς ὀλίγου φθάνει
καὶ φρόντισε τὸ σπῆτι μας ὀλίγον νὰ μαζέψῃς
διότι ἀπὸ αὐριον θ' ἀρχίσουν ἐπισκέψεις,
καὶ τὰς δεούσας δι' αὐτὸ κατὰβαλε φροντίδας
ἐγὼ δὲ τρέχω 'γρήγορα εἰς τὰς ἐφημερίδας
νὰ κάμω ἀπὸ σήμερα ρεκλάμα γιὰ τὸν μπάλο.

Κα. Κὲ ζὲ βοῦ ζέμ, μὲν σὲρ μαρί...

Κο.

Κα. 'Ορεδουάρ...

Κο.

'Αντιέ, μὰ φάμ, καὶ τὸ κοστούμιο
καὶ φώναξε τὴν Περικλῆ καὶ τὰς προσκλήσεις...

~~~~~

Παῦσις τοῦ Σταυροπούλου,
Δημοτικῶς Συμβούλου.

'Εκφράζομεν παράπονα κατὰ τῶν 'Ανατόρων,
διότι τὸν Σταυροπούλου, τὸν φίλον δικηγόρον,
ὅστις ὑπερασπίζετο τὰ δίκαια τοῦ θρόνου
καὶ πᾶσιν τοῦ ὑπόθεσιν πρὸς οὐκ ὀλίγου χρόνου,
τὸν ἐπαυσαν ἐξαφνικὰ χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃ,
διότι 'στοῦ Φιλήμονος τὸ κόμμα ἐφωράθη
καὶ εἰς τὴν διαδήλωσιν τὸν εἶδαν νὰ πηγαίνει
καὶ ὡς ἐκ τούτου τῆς Αὐλῆς ἡ εὐνοία ἐχάθη.

Πιστεύομεν τὸ ζήτημα πῶς θὰ λυθῇ, ἀλλέως;
εἰς σχέσεις δὲν θὰ εἰμεθ κατὰ τοῦ βασιλέως
κι' οὔτε ποτὲ μετὰ τὴν Αὐλὴν θὰ ἔλθω σὲ κουδέντα
ἐνόσφ εἰς τὴν θέσιν τοῦ δὲν ἰδῶ τὸν πρὸς θέντα.

~~~~~

'Εβγήκαν τὰ ποιήματα,
καὶ στείλατέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας πούναϊ κοντὰ 'στοῦ Εὐδῆ
εἰς τῆς 'Εστίας τὸ γνωστὸν Κιτςάτημα κι' ἀκόμη
σ' ἔλα τὰ Κιτςάτηματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Πρὸς τοὺς τοὺς δὲ θὰ εὐρετε τὸ καθεμὲν βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Β'λμπεργ καὶ τοῦ Μπέη τὸ βιβλιοπωλεῖον.

~~~~~

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σῆς κίνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μετὰ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὁδὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μετὰ Χημεῖον, μετὰ μιά μάνδρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμὰ.

Τύποις τοῦ Σταυρινοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.